

In če Vam — mladi prijatelj in „fine finali“ povém, da óni Roland sem jaz — kar ste gótovo že ugenili — ondaj je moja „labodova pesem“ pri kraji.

* * *

Čez nekaj dnij po tem večeru stojim nekega popóludne ob gozdnem robu za domačo vasjó. V kratkih zamolklih udarcih zapoje farni zvon. „Obhajaj gredó!“ mislim si in kmalu začujem po stezi zvončkanje in ugledam gospoda kaplana, ki nese sveto popotnico bolníku proti naši vasí. Zavije se proti dómu Jelšarjevega gospoda.

Dva dni potem smo pokopali na domačem pokopališči umrjoče ostanke nekđaj slavnega slikarja Rolanda.

Ne vém.

Ne vém, ne vem, kako je tó
Trenutka móči ni zabiti,
Ko mi podala je rokó,
Ko moral v tujce sem oditi.

Le, z Bogom! tiho djala je
In stráni odletela,
A milo zaplakala je,
In mílo, mílo zaihtela.

In od tedáj, kakó, ne vém
Po dnevi in po noči
Če sam sem in če v družbe grem,
Zabíti nje ni móči.

Pred mano plava nje obraz
Kot reči bi hotelá,
Da več svoboden nisem, jaz:
Srce mi je prevzela. —

J. K. Kalčič.

Od Mure do Drave.

Ob Muri zeleni mladenič stóji,
Mladenič brdáak je in zal,
A mimo njega vodovje šumí,
Smehljá se blesteči mu val.

„Ne daleč od Drave tam mala je vás,
In v vási je hránek prepróst,
V tém hramu preprostem moj sréni je krás,
Največja, najljubša radóst!“ . . .

Ob Dravi deróci dekletce stóji,
Dekletce cvetoče, lepó,
In mimo nje pa valovje šumi
Ter móči ji belo nogó.

„Ne daleč od Mure tam mala je vás,
In v vási je hránek prepróst,
V tém hramu preprostem moj sréni je krás,
Največja, najljubša radóst!“ . . .

Tijakaj in sémkaj té misli hité,
Prostora ljubáv ne pozná;
In mimo ljubečih šumé in vrvé
Studeni valovi vodá.

Rádinski.

